

Griffienummer 1604 /2018
Datum van uitspraak 28 MEI 2018
Notitienummer parket DE66.L8.1015/15/BW47

**Rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen
afdeling Dendermonde
strafzaken**

Vonnis

D13M kamer

Aangeboden op

OPENBAAR MINISTERIE

BEKLAAGDEN

2574 1. | maatschappelijke
zetel gelegen te

⇒ Ter terechtzitting van 26 maart 2018 niet vertegenwoordigd, aldus verstek makend

2575 2. | | geboren te
| op | , wonende te !

⇒ Ter terechtzitting van 26 maart 2018 niet aanwezig, evenmin vertegenwoordigd, aldus verstek makend

1. TENLASTELEGGINGDe eerste en de tweede

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, op het perceel gelegen te kadastraal gekend als eigendom van met maatschappelijke zetel te ondernemingsnummer , bij aankoopakte d.d. verleden door notaris te hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°a) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

meer bepaald: het terrein gewoonlijk te hebben gebruikt voor de opslag van voertuigen, materiaal en materieel, hopen grond en steenpuin

Te , in de periode van 16 maart 2015 (datum eerste controle - stuk 3) tot en met 28 september 2016 (datum laatste controle - stuk 37)

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° en al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

de eerste en de tweede

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk als aannemer wegenwerken

* * *

2. PROCEDURE

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 26 maart 2018.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde het Openbaar Ministerie.

De feiten waren strafbaar op het moment dat ze werden gepleegd op basis van artikel 6.1.1 van de VCRO en zijn thans nog steeds strafbaar met identieke straffen op basis van artikel 6.2.1 van de VCRO.

De rechtbank stelt vast dat de dagvaarding aan eerste beklaagde werd betekend aan de vaste vertegenwoordiger, n.l. tweede beklaagde.

3. BEOORDELING OP STRAFGEBIED**3.1. De feiten**

Op 16 maart 2015 stelt de lokale politie van : vast dat materiaal en materieel wordt opgeslagen op een perceel kadastraal gekend als : in een woongebied met landelijk karakter voor de eerste 50m vanaf de straat, daarna agrarisch gebied, gehoord door eerste beklaagde. Volgens tweede beklaagde wil hij meewerken aan een oplossing en is hij aan het uitkijken naar een nieuwe locatie. Ook op 9 juni 2015, 11 augustus 2015, 7 september 2016 en 28 september 2016 blijkt dat het terrein wordt gebruikt om hopen grond en puin te stockeren. Op het terrein wordt ook grond gezeefd.

Tweede beklaagde verklaart in verhoor het volgende.

- Hij huurt het terrein voor zijn firma.
- Hij weet dat er een probleem is i.v.m. de bouwvergunningen omdat een deel van het terrein in agrarisch gebied is gelegen. Hij wil zo snel mogelijk een oplossing. Hij is op zoek naar een andere locatie, doch dit is niet evident.

3.2. Grond van de zaak

Het bij artikel 6.1 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden gewaarborgde recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat de beslissing op de strafvordering melding maakt van de overwegingen die de rechtbank van de schuld of onschuld van de beklaagde hebben overtuigd en dat zij minstens de voornaamste redenen aangeeft waarom de tenlastelegging al dan niet bewezen wordt verklaard, ongeacht of een conclusie wordt ingediend. Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat, ook bij ontstentenis van een conclusie, de beslissing omtrent de schuld met redenen wordt omkleed (Cass. 8 juni 2011 (P.11.0570.F), N.C. 2012/2, 170-171 en AC 2011, nr. 391, Cass. 29 mei 2012 (P.11.2037.N), N.C. 2013, 131-132). De rechter voldoet aan deze verdragsrechtelijke verplichting door vast te stellen dat de beklaagde de gegrondheid van de strafvordering niet betwist of door de concrete redenen te vermelden, zij het op beknopte wijze, die hem hebben overtuigd van zijn onschuld of schuld (Cass. 5 juni 2012 (P.11.092.N), N.C. 2013, 132 (met noot L. HUYBRECHTS) en Cass. 23 oktober 2012 (P.2012.0300.N)).

De strafrechtelijke aansprakelijkheid van de rechtspersoon geldt voor alle misdrijven die gepleegd werden ter verwezenlijking van het doel, ter waarneming van zijn belang of voor zijn rekening en dus ook voor milieumisdrijven.

- Wat de materiële toerekening betreft moet er een intrinsiek verband zijn tussen het misdrijf enerzijds en de verwezenlijking van het doel van de rechtspersoon en de waarneming van de belangen van de rechtspersoon anderzijds.
- Wat het intentioneel element van het misdrijf betreft moet worden aangetoond dat het misdrijf voortkomt uit een opzettelijke beslissing genomen binnen de rechtspersoon of dat er een nalatigheid is op het niveau van de rechtspersoon die in causaal verband staat met het misdrijf. Men beoogt de hypothese waarin een gebrekkige interne organisatie van de rechtspersoon, onvoldoende opleiding of begeleiding van het personeel, onvoldoende veiligheidsmaatregelen of onredelijke budgettaire beperkingen de voorwaarden gecreëerd hebben die het misdrijf mogelijk hebben gemaakt. Een occasionele tekortkoming kan de rechtspersoon niet worden toegerekend: zelfs binnen de meest zorgvuldig georganiseerde rechtspersoon kan een misdrijf nooit helemaal worden uitgesloten. De rechtbank kan zich voor het vaststellen van het moreel element steunen op de gedragingen van de bestuursorganen van de rechtspersoon of haar gezagsdragers, die onder meer een natuurlijke persoon kunnen zijn. Als het strafbaar feit door een vennootschap is gepleegd is het opzet genoegzaam bewezen door de vaststelling dat de leidinggevende organen kennis hadden van het opzet om de schuldige handeling te stellen en daarmee hebben ingestemd. Het opzet van de rechtspersoon kan ook worden afgeleid uit zijn kennis van eerder vastgestelde inbreuken op dezelfde regelgeving. Zodra de rechtspersoon weet heeft van een inbreuk, moet hij er alles aan doen om herhaling van deze inbreuk in de toekomst te voorkomen.
- Wat betreft de natuurlijke persoon moet er worden onderzocht of de natuurlijke persoon wel enige invloed kon aanwenden om de overtredingen van de wet te beletten of te voorkomen. Er moet ook aan de natuurlijke persoon een individuele fout kunnen worden aangewreven.

Van enige decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid kan slechts sprake zijn indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- de rechtspersoon moet strafrechtelijk verantwoordelijk zijn voor het misdrijf uitsluitend wegens het optreden van de geïdentificeerde natuurlijke persoon;
- de natuurlijke persoon mag het misdrijf niet wetens en willens hebben gepleegd;
- de rechtspersoon moet een zwaardere fout hebben begaan dan de natuurlijke persoon;

Het Hof van Cassatie stelde al dat artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek, dat de gevallen regelt waarin de verantwoordelijkheid van een natuurlijk persoon en van een rechtspersoon in het geding zijn wegens eenzelfde misdrijf, een strafuitsluitingsgrond invoert voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond kan gelden voor de dader van het door onvoorzichtigheid of ohachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor degene die willens en wetens heeft gehandeld (lees en vergelijk : Cass. 08 november 2006, T. Strafr., 2007, 261).

In de aan het arrest van 8 november 2006 voorafgaande conclusie van advocaat-generaal wordt duidelijk gesteld dat om vast te stellen of de natuurlijke persoon "de fout wetens en willens heeft begaan" de rechter moet letten op diens concrete geestesgesteldheid op het ogenblik waarop hij de handeling die zijn verantwoordelijkheid in het gedrang brengt stelde, en niet op de wettelijke kwalificatie van het feit. Hierdoor wordt de functie van een natuurlijk persoon, die van hem een goed ingelicht persoon maakt of iemand die dit zou moeten zijn en die hem een verplichting tot handelen geeft, een doorslaggevend criterium. "Wetens" slaat dan op het bewust of met kennis van zaken handelen terwijl "willens" wijst op de afwezigheid van een rechtvaardigingsgrond. De vaststelling dat een natuurlijke persoon bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, zij het in belang van de rechtspersoon het hem ten laste gelegde feit heeft gepleegd, volstaat om hem te veroordelen.

Gelet op de materiële gegevens van het strafdossier, de verklaringen van tweede beklagde alsook uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting en bij gebreke aan verweer nu beklagden verstek laat gaan, is naar oordeel van de rechtbank afdoende gebleken dat beklagden zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlastelegging en dienen deze feiten hen dan ook te worden toegerekend. Gelet op het feit dat het misdrijf wetens en willens werd gepleegd, kan van enige decumul geen sprake zijn.

3.3. Straftoemeting

De straf moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklagden zoals die blijkt uit hun strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank gekend. Niettemin dient de straftoemeting niet enkel de vergeldingsbehoefte te dienen, doch moet deze ook oog hebben voor de speciale preventie. De sanctionering moet dan ook van aard zijn de beklagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken.

De feiten zijn ernstig.

De beklaagde heeft het eigen belang gesteld boven het belang dat de gemeenschap heeft bij een goede ruimtelijke ordening en bij de vrijwaring van natuur, landschap en leefmilieu. Zijn handelwijze vormt een aantasting van de open ruimte en het landschap ok justitie dient er geen twijfel over te laten bestaan dat duurzame ontwikkeling en dus aandacht voor ruimtelijke ordening en leefmilieu belangrijk zijn, en dat de aantasting ervan kan rekenen op een degelijke en strenge handhaving.

Tweede beklaagde werd drie maal veroordeeld voor verkeersinbreuken. Eerste beklaagde heeft een blanco strafregister.

Gelet op hun verstek heeft de rechtbank geen zicht op de huidige sociale toestand van beklaagde. De rechtbank is van oordeel dat in deze omstandigheden enkel een substantiële effectieve bestraffing, als hieronder bepaald, passend is, in de hoop beklaagde alsnog de ernst van zijn daden te doen inzien en herhaling te voorkomen.

Het past om de beide beklaagden een geldboete op te leggen. Bij het bepalen van de hoogte van de geldboete houdt de rechtbank rekening met de volgende motieven.

- Een geldboete moet van die aard zijn dat zij ontmoedigt nog langer de wet te overtreden of aanzet tot een afweging van pakkans en economisch voordeel.
- Bij het bepalen van de geldboete houdt de rechtbank rekening met het winstbejag dat wordt nagestreefd.
- Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklaagden veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie betekenen voor de gemeenschap een grote kost.
- Tenslotte vervalsten de beklaagden de eerlijke concurrentie met de exploitanten die wel inspanningen doen om de wet na te leven.

Aangezien de eerste beklaagde een rechtspersoon is, zijn de artikels 7bis en 41bis Sw. van toepassing en dienen de geldboeten als volgt te worden geconverteerd:

- *"wanneer de wet op het feit vrijheidsstraf én geldboete stelt of één van de straffen alleen: een geldboete van minimum 500 frank (thans euro) vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de minimum vrijheidsstraf, doch niet lager dan de minimumgeldboete op het feit gesteld (met dit laatste wordt dus bedoeld, de geldboete gesteld op de incriminatie voor natuurlijke personen); en van maximum 2.000 frank (thans euro) vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de maximum vrijheidsstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete op het feit gesteld";*
- *"wanneer de wet op het feit enkel geldboete stelt: geldboete met minimum en maximum als door de wet op het feit gesteld".*

Gelet op de aard en ernst van de feiten en de doelstellingen van de straftoemeting, komt de minimum geldboete van 2.000 euro voor elk van de beklaagden gepast voor. Hiervan wordt 1.500 euro met uitstel opgelegd voor een proeftermijn van drie jaar.

De rechtbank is van oordeel dat deze straf aan de beoogde preventieve en repressieve doelen tegemoet komt. Om precies van aard te zijn de beklagden de ernst en de draagwijdte van hun fouten te leren inzien alsook als duidelijke waarschuwing die hen ertoe moet aanzetten in de toekomst hun verantwoordelijkheid ernstiger op te nemen, kan deze straftoemeting, met betrekking tot de geldboete, niet op een mildere wijze worden toegepast. Een grotere mildheid betonen zou trouwens getuigen van een permissiviteit die niet langer van aard zou zijn de beklagde aan te zetten tot meer zin voor verantwoordelijkheid en discipline en tot het respecteren van de regels m.b.t. de ruimtelijke ordening.

De bijdrage bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, heeft een eigen karakter en is geen straf, zodat op die bijdrage bijgevolg artikel 7 EVRM en artikel 2 Strafwetboek niet van toepassing zijn; de verhoging van de opdecimes waarmede deze bijdrage moet worden vermeerderd, gaat dan ook in vanaf de inwerkingtreding van de wet die ze voorschrijft, ongeacht het tijdstip waarop het misdrijf is gepleegd. Met ingang van 1 januari 2017 werd in artikel 1, eerste en tweede lid van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten het woord vijftig vervangen door het woord zeventig. Deze nieuwe opdecimes, ongeacht of ze nu hoger of lager zijn moeten vanaf hun inwerkingtreding onmiddellijk toegepast worden op de bijdrage voor het slachtofferfonds, ook al wordt deze opgelegd bij een veroordeling wegens feiten gepleegd vóór de inwerkingtreding van de wetsbepaling die de nieuwe opdecimes invoerde.

Krachtens artikel 4 §3 en 5 §§ 1 en 2 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand wordt, behalve indien hij van de juridische tweedelijnsbijstand geniet, iedere door een strafgerecht veroordeelde verdachte, in verdenkinggestelde, beklagde, beschuldigde of voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijke persoon, veroordeeld tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds. Behalve indien zij van de juridische tweedelijnsbijstand geniet, wordt de burgerlijke partij, wanneer zij het initiatief tot de rechtstreekse dagvaarding heeft genomen of wanneer een onderzoek is geopend ten gevolge van haar optreden als burgerlijke partij en zij in het ongelijk wordt gesteld, veroordeeld tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds. Deze bijdrage bedraagt thans 20,00 euro.

4. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

4.1. Herstelvordering

Een herstellvordering werd opgemaakt. Deze verkreeg het positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op 23 maart 2017. Het bestuur vraagt het volgende herstel:

- staking van het strijdige gebruik van de grond;
- het verwijderen van alle op de grond geplaatste voertuigen, materiaal, hopen grond/puin en het stuk grond achter de loods gelegen in agrarisch gebied te nivelleren volgens oorspronkelijk reliëf en terug in te zaaien met gras zodat dit terug het uitzicht van een weiland heeft.

In een e-mail van 15 maart 2017 werd de beoogde herstelmaatregel door het handhavende bestuur als volgt nader gepreciseerd:

"De staking van het gebruik van de grond heeft betrekking op het achterste gedeelte van het perceel gelegen in agrarisch bestemmingsgebied.

- De verharding rond de achterste loods staat vol gestouwd met bouwmaterialen en grond. Ook rechter zijkant (van boven bekeken) van dit stuk van het perceel staat tot tegen de grens vol gestapeld met bouwmaterialen, grond en voertuigen, met overlast voor de nabuur tot gevolg.

- Deze verharding loopt achteraan 30 meter diep. Vanaf dan was er vroeger enkel weiland doch thans wordt deze bijkomend ingenomen voor de bedrijfsactiviteiten.

Noor herstelmaatregel wordt concreet verzocht om:

- *Verharding rond de achterste loods, materialen, voertuigen, hopen grond en puin worden verwijderd.*
- *vanaf de verharding tot achterzijde perceel: alle materialen, voertuigen, hopen grond en puin worden verwijderd en dit stuk van het perceel wordt genivelleerd volgens oorspronkelijk reliëf en terug ingezaaid met gras zodat dit terug het uitzicht van een weiland krijgt."*

De oude verharding achteraan het kwestieuze perceel wordt niet geïveerd. Ook de gebouwen op de kwestieuze site alsook het gebruik ervan worden niet geïveerd.

De rechter kan een redelijk verantwoorde herstellvordering niet verwerpen, alleen omdat een andere maatregel hem persoonlijk meer aangepast lijkt. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de rechter om de herstellvordering op haar interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Voor de rechter kan de gedaagde de gevorderde herstellmaatregel betwisten wegens willekeur, onredelijkheid, gebrek aan bewijskrachtige gegevens, het gronden van de beslissing op gegevens die geen verband houden met de zaak of nog het verwaarlozen van pertinente gegevens. Wanneer de rechter, bij de uitoefening van zijn wettigheidtoezicht, oordeelt dat de bestuurlijke overheden niet met de vereiste onpartijdigheid een keuze hebben gemaakt tussen de verschillende in artikel 6.1.41 VCRO bedoelde wijzen van herstel, kan hij de door die overheden ingestelde vordering verwerpen zonder die vordering verder nog op haar interne en externe wettigheid te moeten beoordelen

De rechter gaat – desnoods ambtshalve – na of de beslissing van de stedenbouwkundige inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen om een bepaalde herstellmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening, zoals deze onder meer bepaald is in artikel 1.1.4 VCRO, is genomen, en zal een vordering die steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten. Hierbij komt ook het tijdsverloop in aanmerking, in die zin dat door de aldus gewijzigde omstandigheden, een verder herstel zoals gevorderd, kennelijk onredelijk kan voorkomen.

Daarnaast zal de rechter – zij het slechts op exceptie van onwettigheid van de gedaagde(n) – nagaan of de vordering die moet worden beoordeeld, kennelijk niet onredelijk is.

Hij zal hierbij afwegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

De vordering van het bestuur is voor het overige niet onwettig, is genomen met het oog op de goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk. Het herstel dient te worden bevolen conform de ingediende herstellvordering. Er wordt aan beklaagden een hersteltermijn toegestaan van 12 maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis. Deze termijn is geen bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis Ger.Wb. Het bestuur wordt gemachtigd om ambtshalve in herstel te voorzien. Het bestuur vordert geen dwangsom; deze kan dan ook niet worden opgelegd.

4.2. Ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen

Omdat de door de beklaagden gepleegde misdrijven mogelijk schade hebben veroorzaakt, houdt de rechtbank de burgerrechtelijke belangen ambtshalve aan, in toepassing van artikel 4 V.T.Sv., zoals gewijzigd bij artikel 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S. 03.05.2005).

5. TOEGEPASTE WETTEN

De bijzondere wetten zoals vermeld in punt 1. Tenlastelegging;

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 186, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Strafwetboek, art. 2, 38, 39, 40, 50, 65, eerste lid, 66;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art.36 Wet (07.02.2003); Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011), zoals gewijzigd bij B.S. 29.12.2016, art. 59, 60; (opdecimen);

Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;

W.01.08.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);

Wet van 29 juni 1964, art. 8§1; gew.W. 10.2.1994; (uitstef).

UITSpraak

DE RECHTBANK BESLIST BIJ VERSTEK

De rechtbank stelt vast dat de dagvaarding aan eerste beklagde werd betekend aan de vaste vertegenwoordiger, nl. tweede beklagde.

OP STRAFGEBIED**1.**

De rechtbank VERKLAART eerste beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

De rechtbank VEROORDEELT eerste beklagde tot een GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO, verhoogd met 50 deciem (x 6) of 12.000,00 euro;

De rechtbank verleent eerste beklagde GEWOON UITSTEL van de tenuitvoerlegging van een gedeelte van duizendvijfhonderd euro, verhoogd met 50 deciem (x 6) of 9.000 euro van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.

Wijst eerste beklagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een geldboete van meer dan 12.000 euro zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdrage - vergoeding

Spreekt in hoofde van eerste beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 deciem verhoogd, 200,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Veroordeelt eerste beklagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van 20,00 euro;

Legt eerste beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

* * *

2.

De rechtbank VERKLAART tweede beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

De rechtbank VEROORDEELT tweede beklagde tot een GELDBOETE van **TWEEDUIZEND EURO**, verhoogd met 50 deciem (x 6) of **12.000,00 euro**;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens tweede beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;

De rechtbank verleent tweede beklagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van een gedeelte van duizendvijfhonderd euro, verhoogd met 50 deciem (x 6) of 9.000 euro van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.

Wijst tweede beklagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdrage - vergoeding

Spreekt in hoofde van tweede beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 deciem verhoogd, 200,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Veroordeelt tweede beklagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van 20,00 euro;

Legt tweede beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

* * *

Kosten

Veroordeelt eerste en tweede beklagde hoofdelijk tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van 308,57 euro, meer de betekeningkosten van huidig vonnis.

OP BURGERLIJK GEBIED✓ **Herstelvordering**

De rechtbank:

- BEVEELT t.a.v. beklaagden hoofdelijk de staking van het strijdig gebruik en het herstel in de oorspronkelijke toestand van het terrein op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als _____ binnen een termijn van 12 maanden na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis:
  - o *De staking van het gebruik van de grond heeft betrekking op het achterste gedeelte van het perceel gelegen in agrarisch bestemmingsgebied. De verharding rond de achterste loods staat vol gestouwd met bouwmaterialen en grond. Ook rechter zijkant (van boven bekeken) van dit stuk van het perceel staat tot tegen de grens vol gestapeld met bouwmaterialen, grond en voertuigen, met overlast voor de nabuur tot gevolg. Deze verharding loopt achteraan 30 meter diep. Vanaf dan was er vroeger enkel weiland doch thans wordt deze bijkomend ingenomen voor de bedrijfsactiviteiten.*
  - o *Het herstel in de oorspronkelijke toestand wordt gerealiseerd door het verwijderen van de verharding rond de achterste loods, materialen, voertuigen, hopen grond en puin. Vanaf de verharding tot achterzijde perceel: alle materialen, voertuigen, hopen grond en puin worden verwijderd en dit stuk van het perceel wordt genivelleerd volgens oorspronkelijk reliëf en terug ingezaaid met gras zodat dit terug het uitzicht van een weiland krijgt.*
- ZEGT dat beklaagden overeenkomstig artikel 6.1.45. van de VCRO indien de herstelmaatregel vrijwillig wordt uitgevoerd, onmiddellijk de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangsbewijs, op de hoogte dient te brengen.
- MACTIGT voor het geval dat het herstel in de oorspronkelijke toestand niet binnen de gestelde termijn worden uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van gemeente Zele om ambtshalve in de uitvoering ervan te kunnen voorzien.

✓ **Overige burgerlijke belangen**

De rechtbank houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen aan.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
ACHTENTWINTIG MEI TWEEUUIZEND ACHTTIEN

Aanwezig:

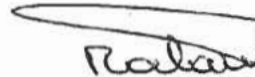
V. Roelants, rechter, voorzitter van de D13M kamer,

V. Kochuyt, substituut Procureur des Konings,

G. De Visscher, griffier,

G. DE VISSCHER

V. ROELANTS

Voor eensluidend afschrift afgeleverd
aan het Openbaar Ministerie.

Dendermonde, de 29-05-2018

~~De Griffier-Hoofd van dienst,~~

I. DE PUS

